Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul central), judecător Ceban Alexandru
Dosarul nr. 2ai-112/26 (2-19143024-02-2ai-22052026)

D E C I Z I E

24 septembrie 2026 municipiul Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorii Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

examinând în procedură scrisă cererea de apel declarată de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile împotriva hotărîrii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025, adoptată la cererea depusă de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile împotriva terțului poprit SRL „Liormax” cu privire la validarea popririi și încasarea sumei,

C O N S T A T Ă:

Circumstanțele cauzei:

În examinarea Judecătoriei Chișinău (sediul central) se află cauza de insolvabilitate intentată în privința debitorului ÎS „Sarmat”, în proces de insolvabilitate.

La 7 aprilie 2021, administratorul insolvabilității ÎS „Sarmat”, Șeremet Vasile a depus cerere de validare a popririi împotriva terțului poprit SRL „Liormax”, solicitând admiterea cererii, validarea popririi înființate asupra mijloacelor financiare aparținând masei debitoare și încasarea din contul terțului poprit a sumei de 628 269,89 lei.

În motivare, reclamantul a invocat hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 5 decembrie 2019, prin care a fost constatată insolvabilitatea ÎS „Sarmat” și a fost desemnat administratorul insolvabilității.

Reclamantul a susținut că raporturile dintre părți izvorăsc din contractul de locațiune nr. 60 din 20 septembrie 2006, înregistrat la organul cadastral la 18 octombrie 2006 sub nr. 0100/06/34475, prin care ÎS „Sarmat”, în calitate de locator, a transmis SRL „Liormax”, în calitate de locatar, în folosință și posesie temporară, contra plată, terenul cu suprafața de 0,6759 ha și edificiile sectorului nr. 7 din or. Cricova, în vederea instalării utilajului pentru prelucrarea savurii. Potrivit

contractului, chiria lunară era stabilită în mărime de 4 032,81 lei, anual constituind 48 393,82 lei, urmând a fi achitată lunar până la data de 10 a lunii curente.

Reclamantul a invocat că, anterior sesizării instanței, la 11 martie 2021 a expediat terțului poprit somația de poprire, solicitând achitarea în termen de 5 zile a sumei de 628269,89 lei, iar întrucât terțul poprit nu și-a executat obligația de plată, a sesizat instanța de insolvabilitate în temeiul art. 126 din Legea insolvabilității. În cererea inițială s-a susținut că, în urma verificării rulajului bancar, s-a constatat existența unor datorii nestinse pentru bunurile imobile primite în locațiune. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 12 aprilie 2021, cererea a fost primită în procedură.

Ulterior, pe parcursul examinării cauzei, administratorul insolvabilității a reformulat succesiv cuantumul și structura pretențiilor. Astfel, prin cererea de concretizare din 30 mai 2022, reclamantul a indicat că solicită validarea popririi pentru o datorie în mărime de 528298,11 lei, reprezentând restanță de plată pentru 131 de luni, penalități în aceeași mărime de 528 298,11 lei și dobândă de întârziere în sumă de 468 091,23 lei, iar suplimentar a solicitat majorarea cuantumului datoriei cu 20 164,05 lei, motivând că, de la înaintarea cererii, terțul poprit nu ar fi efectuat nicio achitare și ar fi continuat să-și desfășoare activitatea pe terenul debitorului.

La 1 noiembrie 2022, lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile a depus o nouă cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat majorarea suplimentară a acestora cu suma de 24 196,86 lei.

În susținerile scrise depuse la 1 iulie 2025, administratorul insolvabilității a reformulat din nou baza factuală și calculul pretențiilor, invocînd că, prin coroborarea extraselor bancare de la Banca Socială, MAIB și Energbank, inclusiv a actelor prezentate de terțul poprit, s-ar constata că pentru anii 2008-2012 nu există restanțe, însă pentru anul 2013 ar fi rămas neachitată locațiunea pentru 7 luni, pentru anul 2014 - pentru 11 luni, iar pentru anii 2015-2021 - pentru 75 de luni, în total 93 de luni, ceea ce ar conduce la suma finală de 459 367,59 lei. Totodată, reclamantul a susținut că plățile invocate de terțul poprit pentru făină de calcar, energie electrică, salarii, cesiuni de creanță ori alte operațiuni nu pot fi calificate ca plăți pentru locațiune, întrucât destinația lor ar fi fost alta, iar unele ordine de plată ar prezenta inconsecvențe sau lipsuri.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025 s-a respins cererea de validare a popririi înaintată de administratorul insolvabilității ÎS „Sarmat” în proces de insolvabilitate, Șeremet Vasile împotriva terțului poprit SRL „Liormax” și încasarea sumei în mărime de 459 367,59 lei.

S-a desființat poprirea înaintată de administratorul insolvabilității ÎS „Sarmat” împotriva terțului poprit SRL „Liormax” și încasarea sumei în mărime de 459 367,59 lei.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul față de soluția primei instanțe, la 10 iulie 2025, lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025, și emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea privind validarea popririi și încasarea sumei solicitate, în sensul pretențiilor formulate.

La 18 iunie 2026, lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile a prezentat instanței de apel motivarea apelului.

În motivarea cererii de apel, apelantul a reiterat, în esență, motivele de fapt și temeiurile de drept invocate anterior în cererea de chemare în judecată.

Suplimentar, lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile a indicat că instanța de fond nu ar fi constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și că ar fi apreciat în mod eronat materialul probator. În acest sens, referitor la concluzia instanței precum că reclamantul nu ar fi demonstrat, prin probe concludente și coerente, existența unei datorii certe și suficient individualizate a SRL „Liormax” față de masa debitoare a ÎS „Sarmat”, apelantul a susținut că la materialele cauzei au fost prezentate Contractul de locațiune nr. 60 din 20 septembrie 2006, precum și alte înscrisuri și extrase bancare eliberate de BC „Energbank”. Potrivit susținerilor sale, din aceste acte rezultă că SRL „Liormax” nu ar fi achitat chiria pentru 7 luni în anul 2013, pentru 11 luni în anul 2014 și pentru 75 de luni în perioada 2015–2021, în total fiind vorba despre 93 de luni de neachitare, ceea ce ar determina o datorie totală de 459 367,59 lei.

Apelantul a susținut că extrasele bancare nu reprezintă simple afirmații ale reclamantului, ci înscrisuri care reflectă în mod obiectiv fluxurile financiare și lipsa plăților efectuate în contul locatorului. În opinia sa, aceste extrase, emise de o instituție financiară autorizată, constituie probe concludente pentru demonstrarea neexecutării obligației de plată a chiriei, iar Contractul de locațiune se coroborează cu extrasele bancare, permițând stabilirea matematică și cronologică a cuantumului datoriei. Prin urmare, apelantul a considerat neîntemeiată concluzia instanței de fond privind caracterul neconcludent și necoerent al probelor, susținând că acestea demonstrează existența unei creanțe certe, lichide și exigibile în sumă de 459 367,59 lei.

Totodată, apelantul a criticat aprecierea instanței de fond cu privire la scrisoarea nr. 25 din 4 august 2018, prin care terțul poprit ar fi indicat că, la 31 iulie 2018, SRL „Liormax” ar fi înregistrat o datorie de doar 26 733,85 lei față de ÎS „Sarmat”. Apelantul a susținut că nu recunoaște această scrisoare și că, pe parcursul examinării cauzei, a contestat valoarea sa probantă, iar în lipsa unui extras bancar care să confirme achitarea sumei de 26 733,85 lei, aceasta nu poate fi considerată stinsă. De asemenea, a invocat că nu ar fi fost demonstrată în mod corespunzător autenticitatea, admisibilitatea și forța probantă a scrisorii respective și nici faptul că suma indicată în

aceasta ar fi fost efectiv achitată. În aceeași ordine de idei, apelantul a susținut că simpla invocare de către terțul poprit a unei dispoziții de plată nr. 162/2018 nu ar putea demonstra stingerea obligației, în lipsa unor înscrisuri bancare care să confirme efectuarea și destinația plății.

În continuare, apelantul a contestat concluzia instanței de fond potrivit căreia reclamantul nu ar fi formulat o creanță constantă și univocă, arătând că modificarea succesivă a cuantumului și structurii pretențiilor nu constituie o culpă procesuală, ci exercitarea dreptului procedural al reclamantului de a-și preciza, completa sau modifica cererea în limitele permise de lege. A menționat că, potrivit art. 185 alin. (3) Cod de procedură civilă, participanții la proces pot formula cereri privind completarea temeiului acțiunii, majorarea sau micșorarea cuantumului pretențiilor și completarea acțiunii cu pretenții accesorii. În acest context, apelantul a susținut că instanța de fond trebuia să examineze ultima variantă a pretențiilor, astfel cum a fost formulată și depusă în scris la 1 iulie 2025, întrucât aceasta reprezenta forma finală a obiectului acțiunii.

Apelantul a mai susținut că instanța de fond nu trebuia să interpreteze precizările succesive ale cuantumului creanței drept lipsă de constanță, ci să examineze dacă, în forma sa finală, pretenția era demonstrată prin probele administrate. În opinia sa, faptul că pe parcursul judecării cauzei au fost depuse precizări privind cuantumul creanței nu justifică respingerea cererii, întrucât aceste modificări ar fi urmărit corelarea pretenției cu situația de fapt și cu probatoriul acumulat în cauză.

De asemenea, apelantul a criticat concluzia instanței de fond potrivit căreia examinarea unui probatoriu pretins contradictoriu ar determina instanța să se substituie reclamantului. Acesta a susținut că analiza și coroborarea probelor contradictorii reprezintă însăși atribuția instanței de judecată, iar în situația în care existau neclarități cu privire la cuantumul creanței, instanța urma să le pună în discuția părților, să solicite explicații suplimentare și, după caz, să administreze probele necesare. În opinia apelantului, respingerea cererii exclusiv pe motivul existenței unor neclarități sau contradicții în probatoriu ar reprezenta un formalism excesiv și o neexaminare efectivă a fondului cauzei.

În ceea ce privește concluzia instanței de fond referitoare la existența unui „circuit economic complex” între ÎS „Sarmat” și SRL „Liormax”, apelantul a susținut că aceasta ar fi în contradicție cu obiectul concret al acțiunii. A invocat că cererea de validare a popririi a avut ca obiect exclusiv recuperarea datoriei rezultate din neachitarea chiriei în temeiul Contractului de locațiune nr. 60 din 20 septembrie 2006, pentru perioada de 93 de luni, iar faptul că între părți au existat și alte raporturi economice, inclusiv livrări de bunuri, prestări de servicii sau contracte de cesiune, nu ar demonstra stingerea obligației de plată a chiriei. În acest sens, apelantul a susținut că ordinele de plată prezentate de terțul poprit pentru alte servicii sau livrări nu pot fi considerate, prin ele însele, dovezi ale achitării chiriei.

Apelantul a mai menționat că, pentru ca existența altor raporturi economice dintre părți să poată conduce la stingerea datoriei din locațiune, SRL „Liormax” trebuia să demonstreze existența unei modalități juridice de stingere a obligației, precum plata, compensarea sau remiterea datoriei. În lipsa unor acte care să confirme compensarea dintre eventuala creanță a terțului poprit și datoria rezultată din contractul de locațiune, apelantul a considerat că aceste raporturi sunt străine de obiectul cauzei. Prin urmare, a susținut că instanța de fond ar fi extins în mod nejustificat cadrul procesual, acordând relevanță unor raporturi economice care nu făceau obiectul cererii de validare a popririi.

Referitor la invocarea prescripției extinctive, apelantul a susținut că instanța de fond ar fi utilizat în mod greșit această împrejurare pentru a concluziona că pretenția nu a fost suficient individualizată. Acesta a reiterat că a indicat expres perioadele pentru care pretinde existența datoriei, respectiv 7 luni în anul 2013, 11 luni în anul 2014 și 75 de luni în perioada 2015–2021, în total 93 de luni, precum și suma finală de 459 367,59 lei. În opinia apelantului, întrucât chiria constituie o prestație periodică, scadența fiecărei obligații putea fi determinată în raport cu clauzele Contractului de locațiune, iar indicarea lunilor și anilor pentru care nu au fost efectuate plăți, coroborată cu tariful contractual, permitea individualizarea exactă a creanței.

În aceeași privință, apelantul a susținut că, în cazul în care instanța de fond considera că pentru anumite perioade termenul de prescripție extinctivă era expirat, aceasta trebuia să analizeze distinct perioadele respective și să motiveze aplicarea prescripției, inclusiv prin raportare la creanțele aferente perioadelor care se aflau în interiorul termenului de prescripție. A invocat, în acest context, prevederile art. 401 alin. (1) lit. a) Cod civil, potrivit cărora cursul prescripției extinctive se întrerupe printr-un act voluntar de executare sau prin recunoașterea expresă ori tacită a dreptului, menționând că executarea parțială a obligației, achitarea totală sau parțială a dobânzilor ori penalităților, constituirea unei garanții, solicitarea unui termen de plată sau declararea compensării pot constitui acte de recunoaștere tacită a dreptului.

În concluzie, apelantul a susținut că hotărârea primei instanțe este afectată de neconstatarea și neelucidarea deplină a circumstanțelor cauzei, de aprecierea eronată a probelor și de concluzii care, în opinia sa, ar fi în contradicție cu materialul probator administrat. A mai invocat încălcarea principiului rolului activ al instanței și a obligației de motivare, arătând că, în cazul în care instanța considera că există neconcordanțe în calculul creanței, aceasta trebuia să indice concret erorile identificate și să efectueze propria analiză a perioadelor de neexecutare, iar nu să respingă integral cererea. În acest sens, apelantul a susținut că instanța de fond nu a prezentat un calcul propriu prin care să demonstreze netemeinicia sumei de 459 367,59 lei și că ignorarea perioadelor de neexecutare invocate și documentate prin extrase bancare ar demonstra caracterul incomplet al examinării cauzei.

În materie de drept lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 8, 126 din Legea insolvabilității nr.

149/2012; art. 401 al. (1) lit. a) din Codul Civil, art. 117, 185 al. (3), 121, 239, 385 lit. c) și 386 din Codul de Procedură Civilă.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

Respectând principiul contradictorialității, instanța de apel a acordat participanților la proces posibilitatea efectivă de a-și exprima punctul de vedere înainte de pronunțarea soluției. Cu toate acestea, până la data examinării apelului, intimatul nu a prezentat nicio referință asupra cererii de apel.

Verificarea condițiilor de exercitare a apelului:

Conform art. 357 din Codul de procedură civilă, *hotărârile susceptibile de apel pot fi atacate, până a rămâne definitive, în instanță de apel care, în baza materialelor din dosar și a celor prezentate suplimentar, verifică corectitudinea constatării circumstanțelor de fapt ale cauzei, a aplicării și interpretării normelor de drept material, precum și respectarea normelor de drept procedural, la judecarea cauzei în primă instanță*.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *(1) termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii,* ***dacă legea nu prevede altfel***.

Potrivit art. 8 alin. (1) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, *(1) hotărârile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu apel în termen de 15 zile de la data pronunțării dispozitivului, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege. Termenul de apel, precum și apelul declarat nu suspendă executarea hotărârilor instanței de insolvabilitate*.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) a fost pronunțat public la 8 iulie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 10 iulie 2025. Astfel, Completul judiciar constată că cererea de apel a fost depusă în termenul legal.

Totodată, Completul judiciar reține că cererea de apel, precum și motivarea apelului au fost semnate de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile, desemnat prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 5 decembrie 2019, ulterior prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 14 aprilie 2021, deținător al autorizației nr. 82 din 14 ianuarie 2015, eliberată de Ministerul Justiției.

La fel, se atestă că, apelantul a depus dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

În condițiile descrise mai sus, Completul specializat concluzionează că sunt întrunite condițiile legale pentru exercitarea cererii de apel declarată de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile, motiv pentru care prin încheierea

Curții de Apel Centru din 18 iunie 2026, s-a dispus intentarea procedurii de apel și fixarea apelului spre examinare în fond.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de apel și a materialelor din dosar, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că cererea de apel declarată de lichidatorul ÎS „Sarmat" în procedura falimentului, Șeremet Vasile împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, cu menținerea hotărârii instanței de fond, din considerentele ce urmează.

Conform prevederilor art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, *procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.*

Potrivit art. 8 alin. (6) și (7) din Legea insolvabilității, *cererile de apel se examinează în procedură scrisă, în termen de până la 60 de zile de la data intentării procedurii de apel, în condițiile examinării cauzei în primă instanță. Instanța de apel poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar. Cererile de apel și de recurs se examinează în modul prevăzut de Codul de procedură civilă, cu excepțiile stabilite în prezenta lege. Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la data pronunțării.*

În acord cu prevederile art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, *instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.*

În acord cu prevederile art. 373 din Codul de procedură civilă, *(1) instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. (2) În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. (3) În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. (5) Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. (6) Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai dificilă decît aceea din hotărîrea atacată cu apel, cu excepția cazurilor cînd consimte și cînd hotărîrea este atacată și de alți participanți la proces*.

În conformitate cu prevederile art.118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale*, iar conform art. 130 din același cod, *instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.*

Totodată, potrivit art.122 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.*

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *la deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.*

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag. 26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Cercetând starea de fapt în baza materialelor și lucrărilor dosarului, Completul judiciar constată că, în examinarea Judecătoriei Chișinău (sediul central) se află cauza de insolvabilitate intentată în privința debitorului ÎS „Sarmat”, în proces de insolvabilitate.

La 7 aprilie 2021, administratorul insolvabilității ÎS „Sarmat”, Șeremet Vasile a depus cerere de validare a popririi împotriva terțului poprit SRL „Liormax”, solicitând admiterea cererii, validarea popririi înființate asupra mijloacelor financiare aparținând masei debitoare și încasarea din contul terțului poprit a sumei de 628 269,89 lei. Ulterior, prin cererea de concretizare din 30 mai 2022, reclamantul a reformulat pretenția în jurul unei datorii de 528 298,11 lei pentru 131 de luni, la care a adăugat penalități în aceeași sumă, dobândă de întârziere de 468 091,23 lei și o majorare suplimentară de 20 164,05 lei, după care a urmat o nouă majorare cu 24 196,86 lei. În final, prin pledoariile scrise din 01 iulie 2025, reclamantul a restrâns semnificativ însăși baza factuală a cererii, arătând că pentru anii 2008-2012 nu ar exista restanțe, iar suma de 459 367,59 lei ar corespunde exclusiv unor prestații considerate neachitate pentru anii 2013-2021.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025 s-a respins cererea de validare a popririi înaintată de administratorul insolvabilității ÎS „Sarmat” în proces de insolvabilitate, Șeremet Vasile împotriva terțului poprit SRL „Liormax” și încasarea sumei în mărime de 459 367,59 lei. S-a desființat poprirea înaintată de administratorul insolvabilității ÎS „Sarmat” împotriva terțului poprit SRL „Liormax” și încasarea sumei în mărime de 459 367,59 lei.

Astfel, exprimându-și dezacordul față de soluția primei instanțe, la 10 iulie 2025, lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025, și emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea privind validarea popririi și încasarea sumei solicitate.

Completul judiciar apreciază ca fiind corectă soluția instanței de insolvabilitate privind respingerea cererii de validare a popririi înaintate de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile, împotriva terțului poprit SRL „Liormax”, cu privire la încasarea sumei de 459 367,59 lei și desființarea popririi.

În acord cu dispozițiile art. 66 alin. (1) lit. l) al Legii insolvabilității, *administratorul şi lichidatorul au următoarele atribuţii principale: colectarea*

datoriilor față de debitor și recuperarea silită a bunurilor debitorului aflate în posesiunea unor terți.

În temeiul prevederilor art. 126 al Legii insolvabilității, *alin. (1) sînt supuse urmăririi silite prin poprire mijloacele băneşti în numerar şi fără numerar, în monedă naţională şi în valută străină, titlurile de valoare, alte bunuri mobile incorporale care sînt datorate debitorului ori sînt deţinute în numele său de un terţ sau pe care acesta din urma i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente. De asemenea, pot fi poprite bunurile mobile corporale ale debitorului deținute de un terț în numele lui și creanța cu termen ori sub condiție. În acest caz, poprirea nu va putea fi executată decât după ajungerea la termen ori de la data îndeplinirii condiției.*

(2) Poprirea se înființează prin somație a administratorului insolvabilității/ lichidatorului și se comunică terțului menționat la alin. (1) împreună cu o copie certificată de pe hotărârea de intentare a procedurii de insolvabilitate/faliment asupra debitorului.

(3) Prin somație se va pune în vedere terțului, care devine, potrivit alin. (1), terț poprit, interdicția de a plăti fără acordul administratorului insolvabilității/ lichidatorului sumele de bani sau de a transmite bunurile mobile pe care le datorează debitorului ori pe care i le va datora, declarîndu-le indisponibilizate. De la data comunicării somației de înființare a popririi și pînă la achitarea integrală a obligațiilor, inclusiv pe perioada suspendării urmăririi silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate. Orice operațiune efectuată cu aceste sume sau bunuri după data comunicării somației de înființare a popririi este nulă. Când se popresc sume cu scadențe succesive, indisponibilizarea se întinde nu numai asupra sumelor ajunse la scadență, ci și asupra celor exigibile în viitor. Indisponibilizarea se întinde și asupra fructelor civile ale creanței poprite, și asupra oricăror alte accesorii născute chiar după înființarea popririi.

(4) Dacă sînt înființate mai multe popriri, terțul poprit va comunica administratorului insolvabilității/lichidatorului, după caz, numele și adresa celorlalți creditori, sumele poprite de fiecare în parte.

(5) În termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor – de la scadența acestora, terțul poprit este obligat să plătească direct pe conturile de acumulare indicate de administratorul insolvabilității/lichidator ori să consemneze suma de bani, dacă creanța poprită este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite și să trimită dovada către administratorul insolvabilității/lichidator pentru a fi preluate.

(6) Odată cu primirea sumelor de bani, administratorul insolvabilității/ lichidatorul va proceda la distribuirea lor în modul prevăzut de lege. Bunurile preluate de la terțul poprit le va include în lista masei debitoare și le va valorifica conform procedurii stabilite.

(7) Terțul în a cărui posesie se află bunurile mobile incorporale poprite este supus tuturor îndatoririlor și sancțiunilor prevăzute de lege pentru custozii de bunuri sechestrate. În cazul în care termenul de restituire a bunurilor este scadent, terțul poate cere administratorului insolvabilității/lichidatorului să le încredințeze unui custode.

(8) Terțul poprit nu va putea face contestație împotriva popririi. El își va formula apărările în instanța de insolvabilitate, care validează poprirea.

(9) Dacă terțul poprit nu își îndeplinește obligațiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, administratorul insolvabilității/lichidatorul, în cel mult o lună de la data la care terțul poprit trebuia să consemneze ori să plătească suma datorată, poate sesiza instanța de insolvabilitate în vederea validării popririi.

(10) Instanța de insolvabilitate îi va cita pe administratorul insolvabilității/lichidator, precum și pe terțul poprit, și, la termenul stabilit pentru judecarea cererii de validare, va dispune administrarea oricărei probe necesare soluționării acesteia, care este admisibilă potrivit normelor de drept comun. În instanța de validare, terțul poprit poate opune creditorului urmăritor toate excepțiile și mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză anterioară popririi. Hotărârea de validare a popririi este supusă numai apelului de către terțul poprit.

(11) Dacă din probele administrate rezultă că terțul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanța de insolvabilitate va adopta o hotărâre de validare a popririi, prin care va încasa de la terțul poprit suma datorată debitorului, iar în caz contrar, va decide desființarea popririi. Poprirea înființată asupra unei creanțe cu termen sau sub condiție poate fi validată, dar hotărârea nu poate fi executată decât după ajungerea creanței la termen sau la data îndeplinirii condiției, după caz. Dacă sumele sînt datorate periodic, poprirea se validează atât pentru sumele ajunse la scadență, cât și pentru cele care vor fi scadente, în ultimul caz validarea producându-și efectele numai la data când sumele devin scadente.

De asemenea, art. 5 alin. (2) din Legea insolvabilității prevede că, *instanța de insolvabilitate dispune de competență exclusivă la judecarea, în cadrul procesului de insolvabilitate, a litigiilor ce țin de masa debitoare, iar dacă partea interesată invocă existența unui litigiu de drept referitor la masa debitoare, instanța de insolvabilitate va judeca această cauză într-un proces separat, în procedură contencioasă, conform Codului de procedură civilă.*

În contextul legal menționat mai sus, procedura validării popririi nu operează în mod automat în temeiul simplei afirmații a administratorului insolvabilității și nici nu poate servi ca instrument de constituire, pentru prima dată, a unei creanțe litigioase. Dimpotrivă, sarcina instanței este de a verifica dacă, din ansamblul probelor administrate, rezultă în mod suficient existența unei creanțe reale, determinate și exigibile, datorate debitorului de către terțul poprit.

Din materialele cauzei rezultă că poprirea a fost înființată de către lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile, împotriva terțului poprit SRL „Liormax”, prin somația de poprire expediată la 11 martie 2021 și comunicată terțului poprit la16 martie 2021.

Astfel, se constată că, prin somația de poprire expediată la 11 martie 2021 și comunicată la 16 martie 2021, terțul poprit SRL „Liormax” a fost înștiințat despre obligația de a achita în beneficiul debitorului ÎS „Sarmat” suma de 628 269,89 lei, reprezentând pretinsa datorie aferentă raporturilor de locațiune dintre părți.

Întrucât terțul poprit nu a executat obligația indicată în somație, administratorul insolvabilității a sesizat instanța de insolvabilitate la data de 7 aprilie 2021, solicitând validarea popririi și încasarea din contul SRL „Liormax” a sumei pretinse.

Respectiv, având în vedere că somația de poprire a fost comunicată terțului poprit la data de 16 martie 2021, iar cererea de validare a popririi a fost depusă la instanță la data de 7 aprilie 2021, instanța de fond corect a reținut respectarea termenului legal de 30 de zile pentru sesizarea instanței, termen care urma să curgă după expirarea perioadei de 5 zile acordate terțului poprit pentru executarea obligației, în conformitate cu art. 126 alin. (5) și (9) din Legea insolvabilității.

Completul judiciar reține că poprirea, reglementată de art. 126 din Legea insolvabilității, constituie o modalitate de urmărire silită prin care administratorul insolvabilității sau lichidatorul urmărește o creanță preexistentă a debitorului împotriva unui terț. Validarea popririi nu creează, prin ea însăși, o obligație nouă în sarcina terțului poprit, ci presupune constatarea existenței unei obligații preexistente a acestuia față de debitor și permite executarea silită în limitele creanței constatate.

Din conținutul art. 126 din Legea insolvabilității rezultă că validarea popririi presupune existența unei creanțe certe, lichide și exigibile a debitorului împotriva terțului poprit, înființarea popririi prin somația administratorului insolvabilității sau lichidatorului, comunicarea acesteia terțului poprit și neexecutarea de către acesta a obligației în termenul prevăzut de lege. Completul judiciar consideră că existența creanței constituie premisa esențială a validării popririi, astfel încât, în lipsa dovedirii unei creanțe certe, lichide și exigibile, neexecutarea somației nu poate conduce, prin ea însăși, la validarea popririi.

În acest context, instanța de apel reține că sarcina probei cu privire la existența și întinderea creanței pretinse îi revenea administratorului insolvabilității, acesta urmând să demonstreze că, la momentul înființării popririi și al sesizării instanței de insolvabilitate, SRL „Liormax” îi datora debitorului ÎS „Sarmat” o sumă de bani determinată sau determinabilă, exigibilă și susceptibilă de executare prin poprire.

Raportând aceste repere la circumstanțele pricinii, Completul judiciar constată că reclamantul nu a demonstrat, prin probe concludente și coerente, existența unei asemenea creanțe în cuantumul pretins. Or, din materialele cauzei rezultă că obiectul material al pretenției a fost modificat succesiv, atât sub aspectul cuantumului, cât și al perioadei pentru care se pretinde existența restanței și al modului de calcul al acesteia.

Astfel, inițial, prin cererea de validare a popririi, administratorul insolvabilității a solicitat încasarea sumei de 628 269,89 lei, invocând, în termeni generali, existența unor datorii neachitate rezultate din locațiunea bunurilor imobile. Ulterior, prin cererea de concretizare din 30 mai 2022, cuantumul pretins a fost stabilit la 528 298,11 lei, reprezentând restanță pentru 131 de luni, la care au fost calculate penalități în aceeași sumă de 528 298,11 lei, dobândă de întârziere în cuantum de 468 091,23 lei, precum și majorări succesive de 20 164,05 lei și 24 196,86 lei. În cele din urmă, prin susținerile scrise din 1 iulie 2025, reclamantul a restrâns perioada și cuantumul pretenției, indicând că pentru anii 2008-2012 nu există restanțe, iar suma de 459 367,59 lei ar reprezenta contravaloarea a 93 de luni de locațiune neachitate pentru anii 2013-2021.

Completul judiciar nu consideră că aceste modificări succesive, privite izolat, ar fi suficiente, prin ele însele, pentru respingerea cererii. Dreptul reclamantului de a-și preciza sau modifica pretențiile în condițiile legii nu este pus în discuție. Totuși, aceste modificări prezintă relevanță în aprecierea caracterului cert și determinat al creanței, întrucât, până la finalizarea examinării cauzei, nu a fost prezentat un calcul unic, clar și verificabil, din care să rezulte neechivoc care sunt prestațiile neachitate, perioada la care se referă fiecare, scadența acestora, plățile efectuate și modul concret în care s-a format suma finală de 459367,59 lei.

Simpla indicare a unui număr total de luni pretins neachitate nu este suficientă pentru a demonstra întinderea creanței, cu atât mai mult cu cât între părți au existat numeroase operațiuni financiare, iar terțul poprit a prezentat înscrisuri prin care a susținut efectuarea unor plăți către ÎS „Sarmat”. În aceste condiții, reclamantului îi revenea obligația de a individualiza prestațiile pretins neachitate, de a indica plățile recunoscute și pe cele contestate, perioadele la care acestea se referă și temeiul pentru care anumite sume nu au fost imputate asupra obligațiilor de locațiune.

Or, din materialele cauzei rezultă că terțul poprit a prezentat ordine și dispoziții de plată, extrase bancare și alte înscrisuri referitoare la operațiunile economice derulate între părți, invocând efectuarea unor plăți și stingerea totală sau parțială a obligațiilor rezultate din raportul contractual. Faptul că apelantul contestă interpretarea dată acestor operațiuni de către terțul poprit nu înlătură obligația instanței de a le aprecia în coroborare cu celelalte probe și nici nu permite prezumarea faptului că orice sumă care nu a fost identificată de apelant ca plată pentru chirie reprezintă, în mod automat, o datorie neachitată.

În acest context, prezintă relevanță și scrisoarea ÎS „Sarmat” nr. 25 din 4 august 2018, prin care, potrivit materialelor cauzei, s-a indicat că, la data de 31 iulie 2018, SRL „Liormax” ar fi înregistrat o restanță în cuantum de 26 733,85 lei. Terțul poprit a susținut că această sumă a fost ulterior achitată prin dispoziția de plată nr. 162 din 13 septembrie 2018. Chiar dacă apelantul contestă autenticitatea, conținutul sau forța probantă a acestui înscris și susține că stingerea datoriei nu ar fi fost demonstrată prin extras bancar, existența unei asemenea mențiuni este relevantă pentru aprecierea

caracterului cert și neechivoc al pretenției, întrucât reflectă o situație concretă a decontărilor dintre părți la un moment determinat, care nu este raportată în mod clar la calculul global prezentat ulterior de reclamant.

Totodată, faptul că apelantul a indicat în susținerile sale finale că pentru anii 2008-2012 nu există restanțe, deși cererea inițială era întemeiată pe existența unei datorii generale rezultate din raportul de locațiune, confirmă necesitatea unei verificări distincte a fiecărei perioade și a fiecărei prestații pretins neachitate. Prin urmare, problema nu constă în simpla modificare a cuantumului pretenției, ci în faptul că, în pofida acestor precizări succesive, nu a fost prezentată o modalitate de calcul care să permită verificarea exactă a formării soldului final.

Totodată, instanța de apel constată că între ÎS „Sarmat” și SRL „Liormax” au existat și alte raporturi economice, inclusiv operațiuni privind livrarea unor bunuri, prestarea unor servicii și cesiuni de creanță. Simpla existență a unor asemenea raporturi nu conduce, prin ea însăși, la stingerea obligațiilor de plată a chiriei. Totuși, în măsura în care terțul poprit invocă aceste operațiuni ca fiind relevante pentru decontările reciproce dintre părți, iar reclamantul contestă destinația și efectele juridice ale plăților respective, acestea constituie mijloace de apărare care urmează a fi apreciate în cadrul verificării existenței și întinderii creanței poprite, în conformitate cu art. 126 alin. (10) din Legea insolvabilității.

Mai mult, terțul poprit a susținut că raportul contractual dintre părți a încetat începând cu anul 2018, invocând în acest sens notificarea privind rezoluțiunea contractului de locațiune din 4 iulie 2018. Apelantul, însă, a contestat această susținere, afirmând că raportul contractual a continuat și că SRL „Liormax” este obligată la achitarea chiriei și pentru perioada ulterioară anului 2018. Prin urmare, stabilirea existenței unei obligații de plată a chiriei pentru perioada ulterioară datei de 4 iulie 2018 presupune, în prealabil, determinarea efectelor juridice ale notificării invocate de terțul poprit și stabilirea faptului dacă, după această dată, raportul contractual dintre părți a continuat sau a încetat.

Or, această chestiune nu vizează doar cuantumul eventualei datorii, ci însăși existența temeiului juridic al obligației de plată pretinse, cel puțin pentru o parte semnificativă a perioadei pentru care se solicită validarea popririi. Caracterul litigios al raportului dintre părți este confirmat și de faptul că, distinct de prezenta procedură de validare a popririi, lichidatorul ÎS „Sarmat” a încercat valorificarea acelorași raporturi juridice pe calea unei acțiuni de drept comun, prin care a solicitat rezilierea contractului de locațiune, evacuarea SRL „Liormax” și încasarea chiriei pentru perioada 6 aprilie 2021 – 30 noiembrie 2024, indicând o datorie în cuantum de 172 738,72 lei. Deși cererea respectivă a fost restituită prin încheierea din 23 decembrie 2024, formularea acesteia prezintă relevanță pentru aprecierea caracterului litigios al raportului contractual și al pretențiilor pecuniare dintre părți, inclusiv sub aspectul perioadei pentru care se pretinde existența obligației de plată.

În consecință, pentru determinarea exactă a sumei pretinse prin poprire este necesară soluționarea unor chestiuni litigioase referitoare la subzistența raportului contractual, perioada efectivă pentru care au existat obligații de plată, temeiul juridic al obligațiilor pretinse ulterior anului 2018 și efectele juridice ale plăților efectuate de terțul poprit. Asemenea chestiuni depășesc simpla verificare a unei creanțe determinate și impun o examinare contradictorie și completă a raportului juridic dintre părți.

În acest sens, prezintă relevanță și prevederile art. 5 alin. (2) din Legea insolvabilității, potrivit cărora, dacă partea interesată invocă existența unui litigiu de drept referitor la masa debitoare, instanța de insolvabilitate judecă această cauză într-un proces separat, în procedură contencioasă, conform Codului de procedură civilă. Prin urmare, procedura de validare a popririi nu poate constitui cadrul pentru stabilirea, pentru prima dată și în mod definitiv, a unei creanțe a debitorului a cărei existență și întindere sunt contestate substanțial de terțul poprit.

De asemenea, instanța de apel reține că o parte din suma finală de 459 367,59 lei se referă la prestații aferente anilor 2020 și 2021, în condițiile în care insolvabilitatea ÎS „Sarmat” a fost constatată prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 5 decembrie 2019. Prin urmare, prestațiile pretinse pentru perioada ulterioară deschiderii procedurii de insolvabilitate nu pot fi tratate, fără o delimitare corespunzătoare, în mod identic cu obligațiile născute anterior acestei date.

Or, administratorul insolvabilității nu a individualizat partea din suma de 459 367,59 lei care ar corespunde obligațiilor născute anterior deschiderii procedurii și partea aferentă perioadei ulterioare. În lipsa unei asemenea delimitări, instanța nu poate stabili în mod cert natura juridică a fiecărei componente a sumei pretinse și regimul juridic aplicabil acesteia în cadrul procedurii de insolvabilitate.

Totodată, Completul judiciar reține că, având în vedere caracterul periodic al obligațiilor de plată a chiriei, determinarea creanței pretinse presupune individualizarea fiecărei prestații prin raportare la perioada pentru care este datorată, cuantumul acesteia și data scadenței. Această delimitare este necesară și prin prisma apărării privind prescripția extinctivă invocată de terțul poprit, precum și a susținerilor apelantului potrivit cărora anumite acte de executare sau de recunoaștere a datoriei ar fi întrerupt cursul prescripției. Or, analiza unei eventuale întreruperi a prescripției poate fi efectuată numai după identificarea concretă a obligațiilor pretinse, a momentului la care fiecare dintre acestea a devenit exigibilă și a actelor concrete invocate ca fiind susceptibile să producă un asemenea efect juridic.

În acest sens, referitor la argumentul apelantului întemeiat pe prevederile art. 401 alin. (1) lit. a) din Codul civil, Completul judiciar constată că problema determinantă nu constă în stabilirea, în abstract, a aptitudinii anumitor acte sau plăți de a întrerupe cursul prescripției, ci în verificarea prealabilă a existenței și întinderii creanței pentru care se solicită validarea popririi. În lipsa unei delimitări suficiente a creanței și a individualizării actelor concrete invocate drept acte de recunoaștere a datoriei, nu

poate fi stabilit nici efectul juridic al acestora asupra cursului prescripției. Prin urmare, eventuala producere a unui efect întreruptiv al prescripției nu poate suplini lipsa dovezii privind existența unei creanțe certe, lichide și exigibile în cuantumul urmărit prin poprire.

Prin urmare, simpla indicare, în forma finală a pretențiilor, a 93 de luni pretins neachitate și a sumei globale de 459 367,59 lei nu este suficientă pentru a considera creanța demonstrată în condițiile art. 126 alin. (11) din Legea insolvabilității. Reclamantului îi revenea obligația de a prezenta un calcul clar și verificabil, care să permită identificarea fiecărei obligații pretinse, a perioadei și scadenței acesteia, a plăților efectuate și a soldului rezultat, precum și delimitarea obligațiilor în funcție de perioada în care acestea s-au născut.

Completul judiciar subliniază că rolul instanței în cadrul procedurii de validare este de a aprecia probele administrate și de a verifica dacă acestea confirmă existența și întinderea creanței poprite, iar nu de a reconstrui din oficiu creanța pe baza unor variante succesive de calcul și a unor înscrisuri care necesită o interpretare contradictorie a raporturilor dintre părți. A proceda în acest mod ar însemna ca instanța să stabilească ea însăși, prin selecția și imputarea diferitelor plăți și prin determinarea perioadelor efectiv datorate, care este cuantumul final al creanței, substituindu-se astfel creditorului în individualizarea și fundamentarea pretenției sale.

Prin urmare, instanța de apel constată că, prin probele administrate în cauză, administratorul insolvabilității ÎS „Sarmat” nu a demonstrat existența unei creanțe certe, lichide și exigibile a debitorului față de SRL „Liormax” în cuantumul de 459 367,59 lei, care să poată constitui obiectul validării popririi. Materialele cauzei nu permit stabilirea cu suficientă certitudine a obligațiilor pretins neachitate, a perioadelor și scadențelor acestora, a plăților efectuate și a modului în care s-a format suma finală solicitată. Totodată, existența unor divergențe cu privire la continuitatea raportului de locațiune, destinația plăților efectuate și efectele juridice ale acestora, precum și cu privire la prescripția extinctivă, confirmă caracterul litigios al raporturilor dintre părți și nu permit constatarea, în cadrul prezentei proceduri, a unei creanțe determinate și exigibile.

În aceste condiții, Completul judiciar apreciază că simpla înființare și comunicare a popririi, precum și neexecutarea somației de către terțul poprit nu sunt suficiente pentru validarea acesteia, în lipsa demonstrării creanței care constituie temeiul urmăririi. Prin urmare, prima instanță în mod corect a respins cererea de validare a popririi și a dispus desființarea popririi înființate împotriva SRL „Liormax”.

Argumentele invocate de apelant, raportate la circumstanțele de fapt și probele administrate în cauză, nu sunt de natură să răstoarne concluziile instanței de fond și nici să demonstreze netemeinicia acestora. Or, apelantul nu a prezentat probe suplimentare sau argumente pertinente care să permită stabilirea cu suficientă certitudine a existenței, întinderii și exigibilității creanței pretinse față de terțul poprit, astfel încât susținerile formulate în cererea de apel nu înlătură constatările primei

instanțe cu privire la caracterul insuficient individualizat și nedovedit al creanței urmărite prin poprire.

În consecință, având în vedere ansamblul probelor administrate și normele legale incidente speței, instanța de apel constată că hotărârea instanței de fond este legală și întemeiată, fiind adoptată cu corecta apreciere a circumstanțelor de fapt și aplicare a normelor de drept material și procedural. În lipsa unor temeiuri care să justifice admiterea cererii de apel, Completul judiciar ajunge la concluzia că apelul declarat de lichidatorul ÎS „Sarmat" în procedura falimentului, Șeremet Vasile este neîntemeiat și urmează a fi respins, cu menținerea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025.

Distinct de cele indicate, instanța de apel, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebait și alții contra Franței nr. 26561/1995, unde Comisia a menționat că, „art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes", consideră necesar de a respinge și alte argumente invocate în cererea de recurs, mai mult că acestea nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, completul judiciar reține că, conform art. 82 Cod de procedură civilă, *cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei.*

La depunerea cererii de apel pe marginea hotărârii Judecătoriei Chișinău, (sediul central) din 8 iulie 2025, lichidatorul ÎS „Sarmat" în procedura falimentului, Șeremet Vasile nu a achitat taxa de stat în temeiul prevederilor art. 86 alin. (2) Cod de procedură civilă, care prevede că, *persoanele juridice declarate în stare de insolvabilitate, la introducerea în instanţa de judecată a acţiunilor de urmărire a creanţelor debitoare, de anulare a actelor juridice fictive sau frauduloase, a garanţiilor acordate, a tranzacţiilor încheiate şi a actelor de transfer de proprietate, precum şi la atacarea hotărârilor judecătoreşti adoptate pe marginea acestor litigii, plătesc taxa de stat și taxa de timbru după examinarea cauzei, dar nu mai târziu de 6 luni din data adoptării de către instanţa de judecată a hotărârii.*

În conformitate cu art. 98 alin. (2) din Codul de procedură civilă, *în caz de respingere a acțiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanță, precum și taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată. În acest caz, taxa de timbru se încasează în contul instanței judecătorești de la reclamant, dacă reclamantul nu este scutit de plata acesteia.*

La caz, pretențiile formulate de către lichidatorul ÎS „Sarmat" în procedura falimentului, Șeremet Vasile, au caracter patrimonial, care se calculează în conformitate cu pct. 1.1.3 al anexei nr. 1 al Legii taxei de stat nr. 213 din 2023.

Dată fiind soluția privind respingerea cererii de apel și amânarea plății taxei de stat la depunerea cererii de apel, Completul judiciar consideră necesar de a încasa în termen de până la 6 luni de la data adoptării prezentei hotărâri, din contul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 12 181,35 lei.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că hotărârea contestată este întemeiată și legală, iar argumentele invocate de către apelant sunt neîntemeiate, Completul judiciar ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile și de a menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 8 alin. (6) - (7) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 și art. 385 lit. a), 389 - 390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E :

Se respinge cererea de apel declarată de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 iulie 2025, adoptată la cererea depusă de lichidatorul ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, Șeremet Vasile împotriva terțului poprit SRL „Liormax” cu privire la validarea popririi și încasarea sumei.

Se încasează de la ÎS „Sarmat” în procedura falimentului, în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 12 181,35 lei (doisprezece mii o sută optzeci și unu, 35) lei, care urmează să fie achitată nu mai târziu de 6 luni din data adoptării prezentei decizii.

Decizia nu se supune recursului, este definitivă și irevocabilă de la pronunțare.

Președintele completului,
Judecător Mîra Ghenadie

Judecătorii: Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae